ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobců: **a) FVE CHOTIKOV s.r.o.**, se sídlem Veleslavínova 363/33, Plzeň, zast. Mgr. Pavlem Douchou, advokátem, se sídlem Mezibranská 7, Praha 1, **b) J. T.**, zast. JUDr. Ivanou Čadkovou, advokátkou, se sídlem Modřínová 2436/2, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) Future WOOD s.r.o., se sídlem Chotíkov 388, zast. Mgr. Jiřím Maškem, advokátem, se sídlem Lochotínská 18, Plzeň, II) Obec Chotíkov, se sídlem Chotíkov 118, zast. JUDr. Zdeňkem Veberem, advokátem, se sídlem Purkyňova 10, Plzeň, III) M. K., IV) ČEZ Distribuce, a. s., se sídlem Teplická 874/8, Děčín - Podmokly, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2018, č. j. PK-RR/1845/18, v řízení o kasační stížnosti žalobce b) proti II. a III. výroku rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 7. 2020, č. j. 30 A 132/2018-285,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 7. 2020, č. j. 30 A 132/2018-285, **se** ve výrocích II. a III. **zrušuje** a věc **se** v uvedeném rozsahu **vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Městský úřad Město Touškov (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 12. 2. 2018, č. j. 4274/2017/MUMT-11 (dále jen „rozhodnutí o dodatečném povolení stavby“), vydal podle § 129 odst. 3 a § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) [ve znění zákona č. 169/2018 Sb.] a podle § 18c vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, dodatečné povolení stavby označené Skladovací hala na pozemcích parc. č. 725/11, XA, 725/30, XB, 725/70, XC v k. ú. Ch. (dále jen „skladovací hala“) ve prospěch stavebníka - osoby zúčastněné na řízení I). Jednalo se o přístavbu stávající výrobní

a skladové haly na pozemku parc. č. 725/30 v k. ú. Ch. určenou k rozšíření stávajících skladovacích prostor, bez navýšení počtu zaměstnanců.

[2] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobců proti rozhodnutí stavebního úřadu a toto rozhodnutí potvrdil.

II.

[3] Žalobci a) a b) podali proti napadenému rozhodnutí dvě samostatné žaloby u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“). Ten je spojil ke společnému projednání pod sp. zn. 30 A 132/2018. Shora označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) následně řízení o žalobě žalobce a) zastavil, neboť tento žalobce vzal žalobu zpět (I. výrok), žalobu žalobce b) zamítl (II. výrok) a rozhodl o nákladech řízení účastníků (III. výrok) a osob zúčastněných na řízení (IV. výrok). Současně rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku žalobci a) (V. výrok).

[4] Krajský soud nejprve uvedl, že žalobní tvrzení týkající se vlastnických práv k pozemkům, na nichž se nachází skladovacích hala stavebníka, a k okruhu účastníků řízení o dodatečném povolení stavby nesvědčí o tom, že došlo k přímému dotčení na právech žalobce b). To ostatně sám žalobce potvrdil svým tvrzením, že se *„nedotýkají přímo žalobcových práv či oprávněných zájmů“;* žalobce totiž účastníkem uvedeného řízení byl. *K*rajský soud z uvedeného důvodu nedovodil prostor pro soudní přezkum napadeného rozhodnutí v rozsahu tvrzení obsažených v této části žaloby týkající se účastenství v řízení o dodatečném povolení stavby.

[5] Dále se již krajský soud zabýval námitkou, podle níž žalobce b) disponoval rozhodnutím o umístění stavby ze dne 12. 3. 2002, č. j. 1195/01-Le (dále jen „územní rozhodnutí“), jímž byla umístěna stavba skladové a prodejní haly a dalších souvisejících staveb obsahujících mimo jiné přípojnou komunikaci (stavební objekt SO 05) k uvedené stavbě zčásti na shodných pozemcích jako dodatečně povolená stavba. Toto územní rozhodnutí tak bylo podle žalobce b) překážkou pro dodatečné povolení stavby skladovací haly osoby zúčastněné na řízení I). Dodatečné stavební povolení totiž nerespektovalo územní rozhodnutí a současně brání příjezdu ke stavbě žalobce b). Krajský soud nepovažoval za sporné, že žalobcovy stavby umístěné územním rozhodnutím obsahovaly mj. i přípojnou komunikaci, a to na zčásti shodných pozemcích (konkrétně na pozemku parc. č. 725/11) jako dodatečně povolená stavba. Uvedená přípojná komunikace však nebyla povolena v navazujícím stavebním řízení. Žalobci b) sice bylo vydáno stavební povolení ze dne 25. 6. 2002, č. j. 409/2002-Me, to ale stanovilo, že o stavební povolení na stavbu přípojné komunikace musí být požádáno samostatně. O takové stavební povolení však žalobce b) nikdy nepožádal a plocha, kde měla být realizována tato komunikace, byla žalobcem b) oplocena a osázena zelení. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že podle § 40 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „starý stavební zákon“), platného a účinného v době vydání územního rozhodnutí, práva plynoucí z územního rozhodnutí měl žalobce b) uplatnit nejpozději do dvou let od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, tedy do roku 2004, neboť žalobce b) netvrdil, že by toto územní rozhodnutí bylo vydáno s delší dobou platnosti či bylo prodlouženo. K prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí nedošlo ani podáním žádosti o

stavební povolení v souladu s § 40 odst. 3 starého stavebního zákona, ani případným započetím s využitím území ke stanovenému účelu.

[6] Krajský soud shledal, že žalobci b) objektivně nic nebránilo v podání žádosti o vydání stavebního povolení ke stavbě přípojné komunikace, ten však zvolil pasivní přístup, o povolení nepožádal, a tímto postupem došlo k zániku možnosti konzumovat oprávnění vztahující se k přípojné komunikaci plynoucí z územního rozhodnutí. Krajský soud proto uzavřel, že žalobce b) nemohl být zkrácen na tvrzených veřejných subjektivních právech vyplývajících z tohoto územního rozhodnutí v důsledku dodatečného povolení stavby skladovací haly osoby zúčastněné na řízení I), neboť mu již tato práva nesvědčila.

III.

[7] Žalobce b) (dále jen „stěžovatel“) nyní proti II. a III. výroku napadeného rozsudku brojí kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Stěžovatel namítá, že dodatečné povolení stavby a na něj navazující napadené rozhodnutí nerespektují dříve vydané územní rozhodnutí, na základě nějž byla umístěna jeho skladová a prodejní hala včetně přípojné komunikace nutné k trvalému přístupu k ní. Tato komunikace měla vést v místě, kde je dnes postavena hala, jejíž stavba byla povolena dodatečným povolením stavby, o jehož přezkum jde v souzené věci.

[9] Stěžovatel považuje výklad § 40 odst. 1 a 3 starého stavebního zákona, který v otázce platnosti územního rozhodnutí podal krajský soud, za nezákonný. Má za to, že podáním žádosti o stavební povolení pro stavbu skladové a prodejní haly, jakožto jedné ze staveb umístěných územním rozhodnutím, nabylo toto územní rozhodnutí neomezené platnosti. Územní rozhodnutí totiž umístilo stavby a jejich zařízení a doplňující objekty jako celek a bez některé části tento celek nemůže být realizován. Správní orgány nevzaly v úvahu, že na jeden pozemek byla územním rozhodnutím umístěna stěžovatelova přípojná komunikace a současně jiným rozhodnutím (o dodatečném povolení stavby) povolena stavba skladovací haly osoby zúčastněné na řízení I), která realizaci tohoto dříve vydaného územního rozhodnutí znemožňuje. Přestože stěžovatel připouští, že územní rozhodnutí může být změněno, dodatečné povolení stavby takovým rozhodnutím o změně stěžovateli v roce 2002 vydaného územního rozhodnutí není a ani je nenahrazuje, naopak jeho existenci vůbec nezohledňuje.

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti opakuje též žalobní námitku týkající se postavení účastníků řízení o dodatečném povolení stavby. Podle stěžovatele správní orgány nedbaly svých povinností, když nezkoumaly vztahy osob a staveb (stavebník dodatečně povolené skladovací haly je odlišný od jejího vlastníka i od vlastníka pozemku, na němž se nachází).

[11] Závěrem stěžovatel shrnuje vývoj výstavby v předmětné oblasti a vymezuje se proti závěru krajského soudu, že nastalá situace je výsledkem jeho nečinnosti. Uvádí, že pouze marně čekal, až správní orgány „udělají pořádek v této oblasti“, aby mohl svůj projekt realizovat v celém rozsahu, včetně přípojné komunikace. Bez jejího vybudování totiž dosud nemohl ani provést kolaudaci své skladové a prodejní haly.

IV.

[12] Žalovaný ani osoby zúčastněné na řízení svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužili.

V.

[13] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost je důvodná.

[15] Stěžejní spornou otázkou v projednávané věci je (s ohledem na tvrzenou kolizi stěžovatelova územního rozhodnutí s rozhodnutím o dodatečném povolení stavby, které se dílem týká téhož pozemku), zda je zachována platnost územního rozhodnutí, které umisťuje více staveb, požádal-li stavebník ve dvouleté zákonné lhůtě o stavební povolení pouze pro některé z těchto staveb, nebo zda za této situace platnost územního rozhodnutí zanikla uplynutím dvouleté zákonné lhůty podle § 40 odst. 1 část věty první před středníkem starého stavebního zákona.

[16] Krajský soud v napadeném rozsudku shledal, že pokud nebyla v době platnosti územního rozhodnutí, která dle § 40 odst. 1 starého stavebního zákona činí dva roky ode dne, kdy toto rozhodnutí nabylo právní moci, podána žádost o stavební povolení ke stavbě přípojné komunikace, došlo ve vztahu k této komunikaci k zániku možnosti konzumovat oprávnění plynoucí z uvedeného územního rozhodnutí. Oproti tomu stěžovatel je názoru, že platnost jemu vydaného územního rozhodnutí je podle § 40 odst. 1 část věty za středníkem starého stavebního zákona zachována, neboť během doby jeho platnosti požádal o stavební povolení pro část staveb umístěných tímto územním rozhodnutím (konkrétně skladové haly, provozního objektu, zpevněné plochy, oplocení, kanalizační přípojky a přípojky NN, jakož i dočasné komunikace po dobu výstavby).

[17] Podle § 40 odst. 1 starého stavebního zákona, *rozhodnutí o umístění stavby a rozhodnutí o využití území platí dva roky ode dne, kdy nabylo právní moci, nestanovil-li stavební úřad v odůvodněných případech delší lhůtu; nepozbývá však platnost, pokud byla v těchto lhůtách podána žádost o stavební povolení nebo povolení k terénním úpravám a pracím podle tohoto zákona (§ 71 odst. 1), nebo bylo-li započato s využitím území ke stanovenému účelu. Rozhodnutí o umístění stavby a rozhodnutí o využití území pozbývá platnosti též dnem, kdy bylo stavebnímu úřadu doručeno oznámení navrhovatele nebo jeho právního nástupce o tom, že upustil od záměru, k němuž se rozhodnutí vztahuje* (důraz přidán soudem).

[18] Citovaná právní úprava, jež dopadá na nynější případ, výslovně neřeší otázku, jaký vliv má na platnost územního rozhodnutí následně vydané stavební povolení týkající se pouze části (či jen jedné z) umístěných staveb.

[19] Nejvyšší správní soud se však touto otázkou zabýval ve své judikatuře opakovaně, byť na půdorysu právní úpravy obsažené v zákoně č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákona). V rozsudku ze dne 29. 6. 2017, č. j. 8 As 112/2016-60,

Nejvyšší správní soud řešil situaci, kdy na základě územního rozhodnutí byly v době jeho omezené časové platnosti stavebním povolením pravomocně povoleny pouze některé vedlejší stavby ze souboru staveb, konkrétně dešťová kanalizace, zpevněné plochy a opěrné zdi. Ty souvisely se stavbou hlavní, tedy výrobní a skladovací halou, k jejíž stavbě nebyla ve lhůtě platnosti územního rozhodnutí podána úplná žádost o stavební povolení podle § 93 odst. 4 stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2012. Přestože stavebník pokročil do fáze stavebního řízení pouze ohledně několika vedlejších staveb, považoval Nejvyšší správní soud v daném případě pro nepozbytí platnosti celého územního rozhodnutí za dostačující funkční, prostorovou a časovou souvislost již povolených vedlejších staveb se stavbou hlavní, neboť stavby vedlejší podmiňovaly provedení stavby hlavní. Neshledal proto rozumné důvody, pro které by mělo být vyvoláno nové územní řízení o umístění stavby výrobní a skladovací haly. V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud taktéž vyslovil, že *„pojem ‚soubor staveb' sice stavební zákon nedefinuje, jedná se však o ustálený výraz označující více staveb vzájemně funkčně a prostorově souvisejících, v nichž lze rozlišit stavbu hlavní a vedlejší či doplňkovou. Stavby vedlejší či doplňkové stavbě hlavní slouží, doplňují ji a zabezpečují její funkčnost (Potěšil, L., Roztočil, A., Hrůšová, K., Lachmann, M.: Stavební zákon - online komentář. 4. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 4/2015).“* Z tohoto rozsudku následně vyšel například i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2018, č. j. 9 As 430/2017-101, který se shodně jako rozsudek ve věci sp. zn. 8 As 112/2016 týkal výkladu a aplikace stavebního zákona ve znění do 31. 12. 2012.

[20] Přestože se tato judikatura vztahuje k novější právní úpravě obsažené ve stavebním zákoně v jeho znění účinném do 31. 12. 2012, odlišnosti, které tato úprava oproti § 40 odst. 1 a 3 starého stavebního zákona obsahuje, nejsou pro posouzení nynějšího případu významné (§ 93 odst. 4 stavebního zákona ve znění do 31. 12. 2012 zní: *Územní rozhodnutí pozbývá platnosti, nebyla-li ve lhůtě platnosti podána úplná žádost o stavební povolení, ohlášení nebo jiné obdobné rozhodnutí podle tohoto zákona nebo zvláštních právních předpisů, nebylo-li započato s využitím území pro stanovený účel, nebo bylo-li stavební nebo jiné povolovací řízení zastaveno anebo byla-li podaná žádost zamítnuta po lhůtě platnosti územního rozhodnutí.* – důraz přidán soudem). Je zřejmé, že zachování platnosti územního rozhodnutí po uplynutí dvou let od právní moci územního rozhodnutí, je jak podle starého stavebního zákona, tak i stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2012 (k němuž se vztahuje zmíněná judikatura) spojeno s určitou právní skutečností, kterou je v obou případech podání (úplné) žádosti o vydání stavebního povolení či obdobného rozhodnutí, popř. započetí využití území, v době platnosti tohoto územního rozhodnutí.

[21] Z právě uvedeného je tudíž nepochybné, že závěry judikatury týkající se výkladu § 93 odst. 4 stavebního zákona (ve znění účinném do 31. 12. 2012) lze použít i v nynějším případě, v němž jde o výklad a aplikaci obdobného § 40 odst. 1 a 3 starého stavebního zákona.

[22] Z rozhodnutí o dodatečném povolení stavby přitom vyplývá (a mezi účastníky řízení není sporné), že v souzené věci byla územním rozhodnutím umístěna nejen stavba skladové a prodejní haly stěžovatele, ale též stavba přípojné komunikace, provozní objekt, zpevněná plocha, oplocení, místní obslužná komunikace, studna s vodovodní přípojkou, žumpa s kanalizační přípojkou a kabelová přípojka NN.

[23] Krajský soud při posouzení věci nezohlednil nespornou skutečnost, že územním rozhodnutím došlo k umístnění nikoliv jedné stavby (přípojné komunikace), nýbrž více staveb (viz výše), u nichž s ohledem na jejich povahu přicházela v úvahu ona funkční, prostorová a časová souvislost, tedy u nichž bylo možno uvažovat o tom, že se jedná o soubor staveb ve smyslu výše uvedeného vymezení. Nebylo současně sporu, že v nynějším případě stavba stěžovatelovy skladové a prodejní haly (jakož i provozního objektu, zpevněné plochy, oplocení, kanalizační přípojky a přípojky NN, včetně dočasné komunikace po dobu výstavby) byla řádně povolena na základě stavebního povolení ze dne 25. 6. 2002, č. j. 409/2002-Me, o něž bylo požádáno a které bylo vydáno v době platnosti územního rozhodnutí (ze dne 12. 3. 2002).

[24] Krajský soud se z tohoto pohledu platností územního rozhodnutí a jeho případnou kolizí s dodatečným povolením stavby nezabýval, a nezohlednil tudíž ani shora citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se platnosti územního rozhodnutí v těch případech, v nichž se umisťuje soubor staveb; z uvedeného důvodu platnost územního rozhodnutí v dané věci bez dalšího vyloučil. Povinností krajského soudu bylo, a to i s ohledem na skutková zjištění správních orgánů, uvážit, zda se v případě stěžovatele jednalo o územní rozhodnutí vydané pro soubor staveb ve smyslu výše uvedené definice a jaký případně mělo vliv stavební povolení vydané pro část z nich na platnost územního povolení pro přípojnou komunikaci. Takovou úvahu však krajský soud dosud neprovedl. Jeho závěr o zániku platnosti územního rozhodnutí je tudíž nesprávný, neboť je předčasný.

[25] Vzhledem k výše uvedenému lze pro účely nynější věci uzavřít, že judikatura dovodila, že za určitých okolností (v případě souboru staveb) postačuje pro nepozbytí platnosti územního rozhodnutí vydání stavebního povolení pro některé vedlejší stavby (viz shora citovaný rozsudek č. j. 8 As 112/2018-60). Tím spíše by pro zachování platnosti územního rozhodnutí pro některé ze souboru umisťovaných staveb postačovalo vydání stavebního povolení pro stavbu hlavní. Zda takový případ nastal v nynější věci, v níž bylo stěžovateli vydáno stavební povolení na většinu staveb umístěných územním rozhodnutím, s výjimkou přípojné komunikace, bude věcí dalšího posouzení ze strany krajského soudu.

[26] Krajskému soudu tak lze přitakat pouze v tom, že stěžovatel byl v otázce výstavby přípojné komunikace k jeho skladové a prodejní hale pasivní, byť tak činil s odůvodněním, že vyčkával, až správní orgány „udělají pořádek“. To však na jeho vlastní nečinnosti nic nemění. Je zřejmé, že zákonem omezená doba platnosti územního rozhodnutí má přimět stavebníka k pokračování v přípravě stavby (souboru staveb), a k včasnému získání stavebních povolení (popř. jeho alternativ například v podobě souhlasu s ohlášenou stavbou, veřejnoprávní smlouvy, apod.). Po dobu platnosti územního rozhodnutí je totiž nastolena fikce trvanlivosti vztahů v území ve vztahu k umisťované stavbě (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 9 As 33/2011-151). Z uvedeného důvodu se jeví obecně nežádoucím jevem blokovat poměry v území platným, avšak nerealizovaným územním rozhodnutím. Nejvyšší správní soud ale také ve výše již citovaném rozsudku č. j. 8 As 112/2016-60 uvedl, že *„otázku zachování platnosti územního rozhodnutí je třeba posuzovat vždy s ohledem na individuální okolnosti případu.“*

[27] Z napadeného rozsudku však nevyplývá nejen to, že by krajský soud vůbec připustil či jakkoliv zvažoval možnost zachování platnosti územního rozhodnutí pro

přípojnou komunikaci v důsledku stavebního povolení ze dne 25. 6. 2002, č. j. 409/2002-Me, pro stavbu skladové a prodejní haly a některé další umístěné stavby (s výjimkou přípojné komunikace), ale ani to, že důvod, pro který nakonec žalobním tvrzením nepřisvědčil, spočíval právě v dosud blíže nevymezených individuálních skutkových okolnostech věci ve smyslu závěrů obsažených v rozsudku č. j. 8 As 112/2016-60. S ohledem na to nelze v daném případě bez dalšího dovodit ani to, že právě stěžovatelovo prodlévání s podáním žádosti o stavební povolení ve vztahu k přípojné komunikaci mělo za následek zánik platnosti územního rozhodnutí vydaného pro tuto stavbu (jako jedné z více staveb umisťovaných v území).

[28] Zbývá dodat, že pokud krajský soud, ve shodě s obsahem napadeného rozhodnutí, upozornil na to, že plochu, kudy měla přípojná komunikace vést, stěžovatel oplotil a osadil zelení (viz odst. 48. *in fine* napadeného rozsudku, resp. strana 8 první odstavec napadeného rozhodnutí žalovaného), uvedená okolnost není z hlediska posouzení platnosti územního rozhodnutí pro přípojnou komunikaci rozhodná.

[29] Nejvyšší správní soud shrnuje, že krajský soud ve věci aplikovaný § 40 odst. 1 a 3 starého stavebního zákona vyložil nesprávně, neboť nezohlednil individuální skutkové okolnosti případu, ani skutečnost, že stavba přípojné komunikace byla součástí více umisťovaných staveb, které mohly tvořit soubor staveb, přičemž ve vztahu k některým z nich bylo v době platnosti územního rozhodnutí vydáno také stavební povolení. Napadený rozsudek je tudíž v důsledku nesprávného posouzení právní otázky krajským soudem stižen vadou nezákonnosti [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[30] Namítal-li stěžovatel v kasační stížnosti také pochybení správních orgánů při určení účastníků řízení o dodatečném povolení stavby, Nejvyšší správní soud uvádí, že zcela totožnou námitku stěžovatel vznášel již v žalobě. V kasační stížnosti ji ve své podstatě zopakoval, aniž by však současně zohlednil názor vyřčený k této otázce krajským soudem v napadeném rozsudku a jakkoliv se proti němu v kasační stížnosti vymezil. Kasační stížnost je však opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu [§ 102 s. ř. s.] a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003-73). To uvedená stížnostní námitka nesplňuje, a Nejvyšší správní soud ji tudíž hodnotí jako námitku nepřípustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s., kterou se pro absenci vytčení nesprávností, jichž se dopustil krajský soud, není povinen zabývat.

VI.

[31] S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud považuje kasační stížnost za důvodnou, a proto rozsudek krajského soudu v napadeném rozsahu zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení podle § 110 odst. 1 části věty první před středníkem s. ř. s. V něm je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[32] V dalším řízení tedy krajský soud znovu posoudí otázku zachování platnosti územního rozhodnutí ve vztahu ke stavbě přípojné komunikace na základě závěrů judikatury Nejvyššího správního soudu výše uvedených. Vyjde přitom z individuálních okolností projednávaného případu, a dospěje-li k závěru o zachování platnosti územního

rozhodnutí ve vztahu k přípojné komunikaci, bude se dále znovu zabývat tvrzenou kolizí tohoto územního rozhodnutí s přezkoumávaným rozhodnutím o dodatečném povolení stavby.

[33] V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. ledna 2023

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu